

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Ghenadie Nicolaev și Petru Moraru,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, în cauza penală în privința lui

Gandrabura Dumitru Vladimir, *născut la 19 noiembrie 1992, originar și domiciliat în s. Horești, r-nul Ialoveni.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. 07.04.2013 – 05.02.2014 (prima instanță)**
- 2. 28.02.2014 – 17.04.2014 (instanța de apel)**
- 3. 27.06.2014–28.10.2014 (instanța de recurs)**
- 4. 12.12.2014–20.03.2015 (instanța de apel)**
- 5. 18.06.2015 – 22.07.2015 (instanța de recurs ordinar)**

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 05 februarie 2014 Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsii închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința de condamnare, instanța de fond a constatat că Gandrabura D. la 30 octombrie 2012, la orele 12.40, aflându-se în scara blocului locativ de pe str. Dimineții 3 din mun. Chișinău, avînd intenția de a sustrage bunurile altei persoane în scop de profit, în mod deschis a sustras de la Sucicova Sv. o geantă în valoare de 50 lei, în care se afla un portmoneu, în valoare de 15 lei, bani în sumă de 40 lei, un telefon mobil de model „Nokia 6060”, în valoare de 100 lei, în care se afla cartela

SIM cu nr. 078101090. După aceea, a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i lui Sucicova Sv. o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 305 lei.

Astfel acțiunile săvârșite de Gandrabura D., au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, adică *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea unei daune în proporții considerabile*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Gandrabura D. și avocatul acestuia, Talpiș I. prin care au solicitat, casarea sentinței cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, cu admiterea împăcării părților care a avut loc în instanța de fond.

În argumentarea apelului s-a menționat că este greșită încadrarea juridică în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal efectuată de către instanța de fond, deoarece calificativul prevăzut de lit. f) adică „*cu cauzare de daune în proporții considerabile*” ca și oricare element constitutiv al laturii obiective a infracțiunii imputate persoanei puse sub învinuire, urmează a fi demonstrat cu probe suficiente și convingătoare că s-a săvârșit anume această infracțiune cu acest calificativ.

Proporțiile, inclusiv a daunei considerabile, se apreciază în conformitate cu prevederile art. 126 Cod penal, care stipulează că caracterul considerabil sau esențial a daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Criteriile enumerate în prezenta normă penală, atunci când este cazul unei acțiuni de sustragere a bunurilor, urmează a fi cercetate de către instanța de judecată și demonstrate prin probe care să fie conforme cu art. 93-94 Cod de procedură penală, probe care trebuie descrise de către instanța de fond.

Însă, la caz, instanța nu a adus o argumentare plauzibilă privitor la prejudiciul cauzat părții vătămate și a lăsat fără apreciere împăcarea părților.

Prin urmare, apelanții au solicitat excluderea calificativului „*cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”, deoarece atât la urmărirea penală, cât și la cercetarea judecătorească nu a fost adusă nici o probă ce ar demonstra caracterul considerabil al daunei cauzate părții vătămate, mai mult ca atât partea vătămată a declarat expres instanței că suma de 305 lei, ce constituie prejudiciul suportat, nu este unul considerabil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2014, s-a admis apelul inculpatului Gandrabura D. și al avocatului acestuia Talpiș I., cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) Cod penal și în baza art. 109 Cod penal, procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

5. Pentru a pronunța decizia, instanța de apel a constatat că Gandrabura D. la data de 30 octombrie 2012, la orele 12.40, aflându-se în scara blocului locativ de pe str.

Dimineața 3 din mun. Chișinău, având intenția de sustragere a bunurilor altei persoane în scop de profit, în mod deschis a sustras de la Sucicova Sv. o geantă în valoare de 50 lei, în care se afla un portmoneu, în valoare de 15 lei, bani în sumă de 40 lei, un telefon mobil de model „Nokia 6060”, în valoare de 100 lei, în care se afla cartela SIM cu nr. 078101090. După aceea, a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i cet. Sucicova Sv. o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 305 lei.

În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, atât la urmărirea penală, cât și la examinarea cauzei în instanța de fond nu s-a ținut cont de faptul că partea vătămată a declarat că suma de 305 lei nu este o sumă considerabilă pentru dînsa. Mai mult ca atât, nu s-a ținut cont că la 04 aprilie 2013 partea vătămată a depus o cerere, prin care a solicitat încetarea procesului penal pe motiv că dorește să se împace cu inculpatul care i-a restituit prejudiciul cauzat și pretenții față de el nu are. Din aceste considerente instanța de apel a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane.

Astfel, în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) Cod penal, instanța de apel a constatat că conform art. 109 Cod penal, împăcarea este actul care înlătură răspunderea penală pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă. Împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, acuzatorul de stat a atacat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței, fără modificări.

În argumentarea cererii, recurentul a menționat că:

- decizia instanței de apel este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești și contravine prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală;

- instanța de apel a pus la baza soluției adoptate prevederile art. 389 Cod de procedură penală, potrivit căreia sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile părții vătămate.

- conform materialelor cauzei penale s-a stabilit că partea vătămată este pensionară în vîrstă de 74 ani, pensia constituind doar 1600 lei, iar conform procesului-verbal de audiere a părții vătămate, ultima a declarat că prin infracțiune i-a fost cauzată un prejudiciu în proporții considerabile.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 28 octombrie 2014, recursul declarat a fost admis, casată total decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecarea în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În vederea motivării soluției pronunțate, instanța de recurs a remarcat faptul că instanța de apel, în partea constatatoare a deciziei a constatat o altă faptă decît cea pentru comiterea căreia a fost condamnat ulterior inculpatul.

Prin urmare, s-a constatat că inculpatul a cauzat o daună considerabilă, agravantă prevăzută la lit. f) alin. (2) art. 187 Cod penal, însă, în partea dispozitivă, este condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) Cod penal.

În asemenea condiții, instanța de recurs a ajuns la concluzia că eroarea admisă poate fi corectată doar de către instanța de apel, motiv din care a casat decizia recurată și a dispus rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, s-a admis apelul inculpatului Gandrabura D. și al avocatului acestuia Talpiș I., cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (1) Cod penal, iar în baza art. 109 Cod penal, procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

10. Pentru a pronunța decizia adoptată, instanța de apel a constatat că Gandrabura D. la 30 octombrie 2012, la orele 12.40, aflîndu-se în scara blocului locativ de pe str. Dimineții 3, mun. Chișinău, avînd intenția de sustragere a bunurilor altei persoane în scop de profit, în mod deschis a sustras de la Sucicova Sv. o geantă în valoare de 50 lei, în care se afla un portmoneu, în valoare de 15 lei, bani în sumă de 40 lei, un telefon mobil de model „Nokia 6060”, în valoare de 100 lei, în care se afla cartela SIM cu nr. 078101090. După aceea, a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzîndu-i lui Sucicova Sv. o daună materială în cuantum total de 305 lei.

În argumentare, instanța de apel a indicat că probele relevate și analizate în cauza dată, sunt admisibile, dat fiind că sunt administrate în corespundere cu prevederile Codului de procedură penală. Potrivit art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a dat o nouă apreciere probelor administrate pe cauză, ajungînd la concluzia că dauna materială cauzată părții vătămate în cuantum de 305 lei, în conformitate cu prevederile art. 18 Cod contravențional se consideră ca proporții mici, iar prin excludere, o asemenea proporție nu poate constitui o daună considerabilă prevăzută de art. 126 alin. (2) Cod penal.

Pe această linie de concluzie, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului este pe deplin dovedită, iar fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (1) Cod penal.

11. După care, procurorul a declarat recurs ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală și solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței, deoarece apelul a fost greșit admis.

Titularul dreptului de recurs menționează că, lecturînd textul deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel a admis o eroare gravă de drept, deoarece nu a

indicat nici un motiv plauzibil ce ar combate sau care ar indica că în acțiunile inculpatului nu sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, nefiind combătută motivat în acest sens motivele învinuirii și sentinței.

Pentru a motiva recursul declarat, acuzatorul de stat a indicat că suma sustrasă de la partea vătămată constituia o daună considerabilă, deoarece după sustragerea genții, aceasta a fost nevoită să achite și pentru perfectarea actelor sustrase.

Astfel, instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate din instanța de judecată prin care ultima își schimbă declarațiile în favoarea inculpatului menționând că

La fel, se indică faptul că potrivit jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, împăcarea părților după pronunțarea sentinței nu se admite, considerând că corectarea inculpatului nu este posibilă fără ca acesta să fie tras la răspunde penală.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că potrivit textului recursului declarat de procuror, acesta invocă drept temeiuri pct. 6) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Or, lecturând textul recursului ordinar declarat se conchide că, în esență, titularul dreptului de recurs critică decizia instanței de apel din motiv că instanța a admis o eroare gravă și nu a indicat nici un motiv plauzibil și temeinic în partea descriptivă a deciziei, care ar combate învinuirea încriminată prin rechizitoriu lui Gandrabura D., adică cea în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal. Astfel, recurentul opinează că instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare probele administrate în cauza deferită judecării și a adoptat o soluție greșită în speța dată.

De asemenea, procurorul menționează că aplicabilitatea art. 109 Cod penal la etapa judecării apelului, nu poate fi incidentă într-o cauză penală, deoarece potrivit practicii

constante și orientărilor jurisprudențiale a Curții Supreme de Justiție, împăcarea părților în baza art. 109 Cod penal după pronunțarea sentinței nu se admite.

Așadar, avînd în vedere alegațiile recurentului și cercetînd materialele cauzei în raport cu prevederile legale relevante, Colegiul penal, în cele ce urmează, se va expune punctat asupra netemeinicii acestora, cu invocarea mai multor argumente în acest aspect.

În primul rînd, Colegiul penal relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de inculpat și apărătorul acestuia, cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) Cod penal, iar în baza art. 109 Cod penal, procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor recercetate în cadrul ședinței instanței de apel și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată urmează a fi casată, dat fiind că instanța de fond nu a acordat suficientă diligență circumstanțelor cauzei.

În opinia instanței de recurs soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin totalitatea de probe expuse și analizate în hotărîrea atacată, iar probatoriul administrat coroborînd în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute anume de art. 187 alin. (1) Cod penal.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărîrii judecătorești atacate, temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Cu referire la cele invocate de recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, în particular menționîndu-se că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dînd o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordînd prioritate doar unor probe, în consecință, ajungînd pripit la concluzia de condamnare a lui Gandrabura D. în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Verificînd materialele dosarului, în raport cu criticele invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau reapreciază probatoriul administrat.

Totodată, Colegiul penal amintește că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură

penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar în ceea ce privește criticele recurentului precum că instanța a dat o apreciere eronată declarațiilor părții vătămate, acestea sunt vădit nefondate, fiind combătute de materialele dosarului și rezultă din textul deciziei adoptate de instanța de apel.

De asemenea, cu privire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 187 alin. (1) Cod penal potrivit căreia Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat, dar procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

În continuare, din textul recursului declarat, instanța de recurs constată că recurentul invocă că, în cauza deferită judecății, instanța de apel eronat a dispus reîncadrarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 187 alin. (2) lit. f) în cele prevăzute de art. 187 alin. (1) Cod penal.

Aceste critici ale recurentului se circumscriu erorii prevăzute de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care, de altfel, a fost invocată de recurent și potrivit căreia hotărârea instanței de apel este pasibilă atacării cu recurs atunci când se constată că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă faptei i s-a dat o încadrare juridică în baza altei norme penale, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În cauza deferită spre judecare, acest temei nu și-a găsit confirmare, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Astfel, față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că la baza calificării acțiunilor inculpatului în dispoziția art. 187 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a specificat că „*proporțiile considerabile*” a prejudiciului cauzat prin infracțiune părții vătămate nu au fost probate de partea acuzării, iar potrivit cererii depuse de Sucicova Sv. s-a statuat că paguba în sumă de 305 lei, nu este una considerabilă pentru ultima.

În această ordine de idei, avînd în vedere că recurentul își focusează învinuirea pe faptul că declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic de instanța de apel, iar

prejudiciul suportat de Sucicova Sv. este totuși unul considerabil, este relevant de a menționa că valoarea bunurilor sustrase ca semn calificativ al componenței de infracțiune incriminate inculpatului prin actul de sesizare a instanței, prevede răspunderea pentru sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea prejudiciului considerabil, care se determină conform art. 126 Cod penal, ținându-se cont de unitatea convențională de amendă stabilită de legislație la momentul săvârșirii infracțiunii.

Mărimea prejudiciului cauzat prin sustragere deschisă se determină conform prețurilor libere de piață la momentul examinării cauzei. În lipsa datelor cu privire la prețul bunurilor sustrase, valoarea lor poate fi stabilită în baza raportului experților.

Potrivit art. 126 alin. (2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege – gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de apel, privitor la chestiunea de apreciere a daunei pentru partea vătămată, dacă această sumă de 305 lei constituie o daună considerabilă ori nu, a ținut seama de prevederea alin. (2) din art. 126 Cod penal.

Mai mult, din materialele cauzei se reține că, potrivit cererii anexate la fila dosarului 119, vol. I, partea vătămată Sucicova Sv. a solicitat instanței de fond de a înceta procesul penal în privința lui Gandrabura D., din motivul împăcării părților, totodată, menționând că prejudiciul cauzat acesteia prin infracțiune nu este pentru dânsa unul considerabil.

Cu toate acestea, în partea descriptivă a sentinței atunci când sunt redată depozițiile părții vătămate se menționează că: *„În total suma de 305 lei, iar această sumă nu este considerabilă pentru ea. Mai mult a prejudiciat-o moral. La acel moment suma era considerabilă, deoarece considera că va trebui să achite mulți bani pentru perfectarea actelor. A declarat că 305 lei nu este o sumă considerabilă pentru ea la moment, la faza urmăririi penale era în șoc și i-a spus că suma este considerabilă. Ea îl iartă pe inculpat, deoarece îi este milă de el.”*

În continuare, instanța de apel, avînd în vedere declarațiile părții vătămate și cererea acesteia, cercetînd suplimentar probatoriul administrat, a dispus casarea soluției adoptate de instanța de fond și a adoptat o nouă hotărîre prin care Gandrabura D. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, fiind exclus calificativul *„în proporții considerabile”*, or procurorul nu a adus careva probe ce ar fi confirmat învinuirea în sensul declarat și susținut în fața instanței de judecată.

În consecință, Colegiul penal specifică că, una din condițiile esențiale care trebuie întrunite pentru a fi în prezența componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2)

lit. f) Cod penal, este faptul că prejudiciul cauzat prin infracțiune trebuie să fie de gradul celui considerabil pentru partea vătămată.

Însă, avînd în vedere că partea vătămată a menționat expres că prejudiciul în valoare de 305 lei, cauzat acesteia prin infracțiunea săvîrșită de inculpatul Gandrabura D., nu este unul considerabil, instanța de apel întemeiat a apreciat dauna cauzată ca una neesențială, neconsiderabilă și a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal.

Reieșind din criteriile de apreciere a caracterului considerabil sau esențial al daunei cauzate prin infracțiune expuse mai sus, raportate la circumstanțele concrete ale cazului avut spre judecare, anume că: valoarea totală a prejudiciului cauzat prin infracțiune părții vătămate constituie 305 lei, partea vătămată indicînd în cerere că acesta nu ar constitui pentru ea un prejudiciu material considerabil, instanța de fond incorect a constatat prezența calificativului respectiv în cazul dat.

Cu privire la alegațiile recurentului în partea ce ține de aplicabilitatea art. 109 Cod penal în cauza dată, Colegiul penal expune următoarele considerente.

Potrivit orientărilor jurisprudențiale a Curții Supreme de Justiție, corect s-a specificat de recurent că institutul împăcării părților în baza art. 109 Cod penal, nu este admisibil la etapa judecării cauzei în instanța de apel.

Astfel, conform alin. (2) art. 109 Cod penal împăcarea produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

Prin reglementarea în art. 109 Cod penal a momentului pînă cînd poate avea loc împăcarea părților, considerăm că legiuitorul a avut în vedere ca moment final, este atunci cînd cauza se judecă de către instanța de fond, cînd completul s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective. Acest înțeles al legii rezultă din construcția și plasamentul procedurilor ce le parcurge cauza penală pusă pe rol. Conform Codului de procedură penală Titlului II, intitulat „JUDECATA”, cuprinde capitolele I-VI. Dintre acestea, Capitolul III reglementează judecarea cauzei penale în prima instanță, procedura, care este descrisă în amănunte în patru secțiuni. Secțiunea a 4-a este dedicată anume unei faze speciale a procedurii de judecare - “Deliberarea și adoptarea sentinței”. Prin urmare, pînă la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 109 alin. (1) Cod penal, cu excepția celor prevăzute de art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală.

Imposibilitatea de a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, cai ordinare de atac – Apelul și Recursul, rezultă din prevederile art. 230 Cod de procedură penală, care stipulează în alin. (2) că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Fazele următoare a judecării cauzei sînt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărîrii judecătorești,

inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, potrivit legii materiale și procesual penale.

Însă, în cazul când prima instanță nu a admis împăcarea părților, deși legea permitea și părțile au făcut declarațiile respective privitor la împăcare, iar instanța a omis să soluționeze această chestiune. Prin urmare, ținând cont de faptul că împăcarea este o problemă de drept, deci ține de legalitatea sentinței instanței de fond, astfel că eroarea comisă, poate, la caz, fi examinată în ordinea căii de atac – apelul.

Față de aceste considerente, Colegiul penal statuează că soluția adoptată pe marginea acestei cauze, în partea ce ține de aplicabilitatea prevederilor art. 109 Cod penal, de către instanța de apel este una corectă.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) și 12) a alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate de instanța de apel, soluția instanței de apel fiind una corectă, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

Având în vedere considerentele expuse și raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul declarat de procuror sunt vădit neîntemeiate.

13. Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2015, în cauza penală în privința lui **Gandrabura Dumitru Vladimir**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 20 august 2015.

Președinte

Judecător

Judecător

Petru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru